

[Annette Just]

indstilling, at Romtraktaten med sin artikel 235, der kræver enstemmighed, bare skal underkendes. Så kan man jo selvfølgelig bedre forstå, hvad der skete i Europa-Parlamentet.

Så sagde fru Charlotte Antonsen også noget for mig nyt: at ingen grænseoverskridende lovgivning skal være EF-lovgivning; så langt var man kommet i forhandlingerne nu. Det har jeg ikke hørt noget om. Det kan være, udenrigsministeren kan enten be- eller afkræfte, at man er kommet så langt med nærhedsprincippet, at man nu er kommet dertil, at ingen grænseoverskridende lovgivning bør være EF-lovgivning. Det er ret imponerende. Men jeg kan godt se, at der skal reddes, hvad reddes kan. At Danmark deltager i EF, det kan vi dog blive enige om. Vi er medlem af EF, og vi kan ikke smides ud.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg mener egentlig, det er lidt meningsløst at gå ind i en diskussion om fordrejede citater. Derfor vil jeg holde mig til at beklage, at Fremskridtspartiet ikke vil være med i noget så væsentligt for Danmark som vores fremtidige EF-medlemskab.

Venstre er som bekendt en meget stor tilhænger af EF, og når vi i dag kan skrive under på og respektere et dansk kompromis, der ikke indebærer hele Maastricht, men indebærer, at vi kan blive i EF, så gør vi det altså ikke, fordi det er det, vi helst ville. Vi ville helst have haft et ja den 2. juni, men vi indser, at vi er nødt til at respektere det danske nej. Samtidig vil vi gøre alt for, at Danmark kan blive i EF.

Det er brandærgerligt, at det parti, der bryder sig af at gå ind for fri konkurrence, og hvad ved jeg, ikke kan indse det. De andre landes ratifikation fortsætter.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Til fru Charlotte Antonsen. Jeg er næsten ked af at måtte sige, at det er Fremskridtspartiet, der går ind for EF. Det er ikke Venstre. Det er Fremskridtspartiet, der bliver ved med at sige, at det er Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, vi er medlemmer af og glade for at være medlemmer af og ønsker at udbygge. Men det, fru Charlotte Antonsen står for, er Den Europæiske Union. Der er meget stor forskel.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Det er nemlig ganske korrekt, at vi ønsker at være fulgyldige medlemmer af EF. Det ønsker Fremskridtspartiet. Men når vi læser Romtraktaten, så ved fru Charlotte Antonsen, at vi med vores holdning ikke er dem, der melder os ud af EF-fællesskabet. Det er de andre, der melder sig ud, og det er så, hvad det er. Lad dem gøre, hvad de vil.

Men vi overholder det, der hedder Romtraktaten, det gør vi fortsat, og det skal vi fortsat gøre. Og jeg håber, at de andre også gør det, for hvis det virkelig er tilfældet, at de ikke fortsat vil gøre det, så må vi tage konsekvensen og sige: Hvad er de andre så værd med hensyn til samarbejdet?

Når vi så taler om det såkaldte kriseudvalg, der blev nedsat umiddelbart efter folkeafstemningen, er det jo fantastisk, at det parti, der endnu repræsenterer flertallet i befolkningen, ikke bliver indbudt til et orienterende møde. Vi kender denne arrogance fra udenrigsministeren, men at nu også statsministeren udviser denne arrogance! Efterhånden vil jeg nok sige, at der er lidt for meget statsminister og lidt for lidt sønderjyde og Poul Schlüter i statsministeren.

Gade (SF):

Det er vigtigt at drøfte Danmarks forhold til EF og forhandlingerne med de øvrige EF-lande efter det danske nej til unionsprojektet og i fuld respekt for afstemningsresultatet. Det er det her i Folketinget – det har vi så lejlighed til i dag – og det er det ikke mindst i befolkningen. Derfor er det også SF's opfattelse, at vi skal satse på en bred oplysningskampagne og give en bevilling, så folk får mulighed for at fortsætte diskussionen og få støtte til det brede og på eget initiativ. Det er indeholdt i det nationale kompromis, og det skal sættes hurtigt i gang.

Når jeg skal tage stilling til Fremskridtspartiets forespørgsel, kommer jeg selvfølgelig til at henvise til det nationale kompromis. Det er jo sådan, at gennemførelsen af indholdet i det nationale kompromis er det, der sikrer, at unionsnej'et den 2. juni respekteres, at det nyttede at stemme nej, at der er tale om en helt ny aftale, hvor der er reelle indholdsmæssige ændringer i forhold til det grundlag, der blev forkastet den 2. juni 1992.